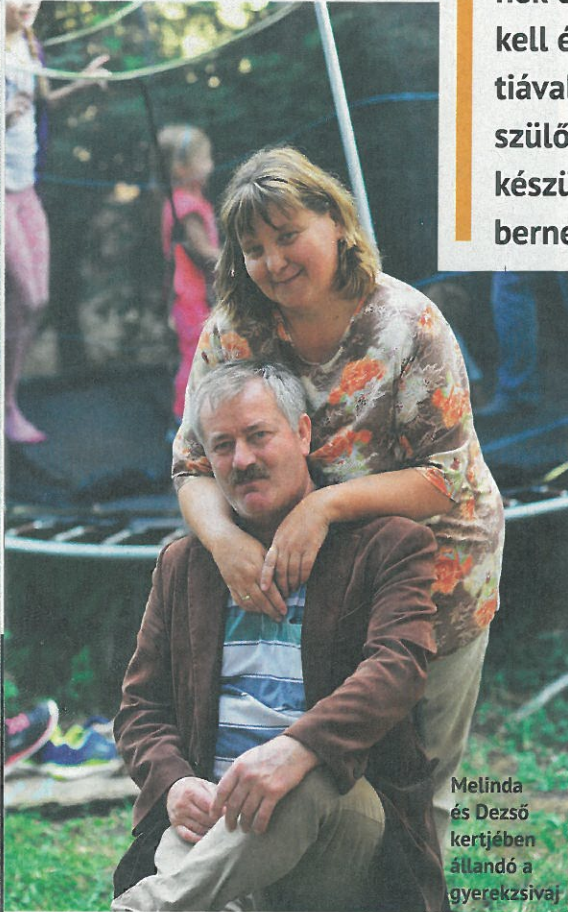

a hangzavarban. Pedig idén augusztusban kiesett a legkisebb királyfi szerepéből, mert megérkezett egy kilencnapos kisfiú, majd néhány nappal később egy öt hónapos kislány. A fiúcska még hatszor eszik naponta – jó baba! –, a kislány négyóránként, a szülők együtt fürdetik-etetik őket esténként.

– Túl vagyunk az ismerkedésen, az édesanyákkal is felvettük a kapcsolatot,

Melinda és Dezső kertjében állandó a gyerekszívaj

és csak azért nem vagyok halálosan fáradt, mert az egész család segít. Nem akarok dicsekedni, de elmondom, hogy a nagyfiaim hazajönnek az iskolából, és szó nélkül bepakolják a mosogatógépet, a férjem úgy foglalkozik a kicsikkel, mint egy gondos anya, Dávid „babázik”, a védőnőnek tanuló húgom pedig hente egyszer felvált, hogy elmehessek a kétévesemmel beszélgetni-csavarogni – meséli Anita. – Tapasztaljuk, és a külvilág jelzéseiből is tudjuk, hogy a vér szerinti gyerekeinktől nem elveszünk, hanem adunk valami pluszt azzal, hogy nevelt gyerekekkel élnek. Szociálisan érzékenyebbek, mint a kortársaik, óriási érték számukra a család, hiszen látják, nem mindenki olyan szerencsés, mint ők, és bizony vannak kisbabák, akik meglepődnek az ölelésen.

SZÜLŐ? SZAKEMBER? BEOSZTOTT?

Számtalan oka van annak, ha valaki nevelőszülősegre adja a fejét. Nagycsaládos és meddő házaspárok mellett találkoztam olyan nevelőszülővel, akinek a tizenéves lány a könyörgött, hogy fogadjanak magukhoz gyerekeket, mert

A nevelőszülőnek egyszerre kell érző, empátiával rendelkező szülőnek és felkészült szakembernek lennie.

így lesznek testvérei, és olyan egyedülálló, negyven körüli, műszaki diplomás nővel is, aki élete értelmét találta meg abban a kicsi lányban, akit elsőként kapott meg nevelőszülőként, s akit, amint lehetett, örökbefogadott. Szerinte aki szereti a gyerekeket, ne tétovázzon,

inkább jelentkezzen nevelőszülőnek, ha betöltötte a huszonegyedik évét, büntetlen előéletű, és a körülményei alapján is alkalmasnak érzi magát a szeretetteljes nevelésre.

– Ne felejtse el megírni, hogy nem érdemes sokat tételődni, mert az idő nagy úr, és a nevelőszülő a gondozásába adott gyereknél legalább tizenhét, de legfeljebb ötven évvel lehet idősebb. Tehát egy ötvenéves nő még nevelőszülője lehet egy egyévesnek. És mennyi ötvenéves él egyedül...! – magyarázza hévvel. A lelkes beszámolóját tán még azzal érdemes kiegészíteni, hogy a jelenlegi jogszabályok szerint e munka már foglalkoztatási jogviszonynak számít, ami azt jelenti, hogy a munkáltatójukkal kötött szerződés alapján a nevelőszülők fizetést kapnak, szabadságra mehetnek, s ha a nevelt gyerekeiket nem veszélyezteti, megtarthatják az eredeti munkaviszonyukat is.

– Emlékszik, mit írt József Attila az öcsödi nevelőszülőknél töltött éveiről a huszadik század elején? „Pedig hát engemet / sokszor nem is tudtam, / hogy miért, vertek, / mint apró gyermeket, / ki ugrott volna egy jó szóra nyomban...” És mi kell ahhoz, hogy ma egyetlen gyerek se élje át azt, amit a költő? – kérdezem Tóth Csabát, a nagy tapasztaltú gyermekvédelmi szakembert, aki az SOS Gyermekfalu igazgatója is volt.

– Elsősorban jól szervezett hálózat, szakmailag kiváló nevelőszülői tanácsadók, akik segítenek, de nem főhatóságként, hanem partnerként viszonyulnak a nevelőszülőkhöz, és a gyerekek bizalmát is képesek megnyerni. Aztán jó kiválasztás, gyakorlatra összpontosító képzés,

és normális fizetés – hangzik a válasz. – A képzés sokszínűsége reményekre jogosít, és az is, hogy ma már nemcsak az állam, de civil szervezetek, egyesületek és egyházak is foglalkoznak a nevelőszülői hálózat építésével. Tehát, ha valaki úgy dönt, hogy ezt a hivatást választja – szándékosan használok a hivatás kifejezést! –, ott érdemes próbálkoznia, ahol úgy érzi, felkészült szakemberek fogadják bizalommal és empátiával.

Tóth Csabától megtudom, hogy jelenleg elegendő, ha valaki sikerrel elvégzi a hatvanórás nevelőszülői képzést – amiből huszonnyolc óra a döntéselőkészítő tréning, harminckét óra pedig elmélet –, és az első gyerek kihelyezését követő két éven belül kell részt vennie vagy az ötszáz órás OKJ-s képzésen, vagy a Központi Oktatási Program alapján szervezett, kétszáznegyven órás képzésen.

– A munkáltatóm, a húszéves múltra visszatekintő Fészek Gyermekvédő Egyesület, amelynek a nevelőszülői hálózata baptista fenntartásban tevékenykedik, nagy súlyt helyez a döntéselőkészítő tréningre, hiszen az a cél, hogy a résztvevők maguk ismerjék fel, alkalmasak-e. Én hosszú évek óta vagyok tréner, és végtelenül fontosnak tartom ezt az időszakot, mert a nevelőszülőnek egyszerre kell érző, empátiával rendelkező szülőnek és felkészült szakembernek lennie. Aki képes tudomásul venni, hogy az élete nyitott könyv! Látogatja a gyermekvédelmi gyám, a nevelőszülői tanácsadó, fejlesztési tervet kell írnia, el kell számolnia... Mégis ritkán fordul elő, hogy mi állapítjuk meg az alkalmatlanságot, inkább az jellemző, hogy a program végén a jelölttel együtt hozunk döntést arról, érdemes-e folytatnia a tanfolyamot.

Sok szakember ért egyet abban, nagyon fontos az előkészítő munka, mert 2014 januárja óta törvény mondja ki, hogy a tizenkét év alattiak 2016 végéig kerüljenek nevelőszülőkhöz, és ne gyermekotthonokba – amit ugyan nem sikerült tető alá hozni, de az intenzív kampány hatására öröndetesen növekedett a nevelőszülők száma –, csak-hogy e területen nem szabad kapkodni. Mert egy lelketlen nevelőszülő legalább annyit árt, mint egy felkészületlen nevelőtanárra a gyermekotthonban.

MEGINT NAGY A NYÜZSGÉS

– A férjemmel együtt vettünk részt a nevelőszülői tanfolyamon – meséli Albert Melinda a Pest környéki házuk udvarán –, ahol rengeteget tanultunk, és remekül éreztük magunkat a sok hasonló